

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาที่มีผลการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับปานกลางถึงอ่อน โดยใช้การวิจัยเชิงทดลองที่ออกแบบการสอนให้ผู้เรียนมีโอกาสฝึกความพร้อมด้านคำศัพท์ สำนวน และการออกเสียงภาษาอังกฤษ เข้าใจกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และฝึกฝนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังมีการติดตามพัฒนาการการเรียนรู้ของผู้เรียนหลังการทดลอง

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่มีผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 1 ในระดับปานกลางถึงอ่อน จำนวน 32 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่เรียนหลักสูตรทดลองในภาคการศึกษาฤดูร้อน จำนวน 16 คน และกลุ่มควบคุมที่เรียนรายวิชาทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษในหลักสูตรปกติจำนวน 16 คนเท่ากัน

ผลการวิจัยพบว่าหลังการทดลองกลุ่มทดลองมีพัฒนาการด้านทักษะการฟัง การสนทนา การออกเสียง กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ กลวิธีการฟังและการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นกว่าก่อนการทดลอง และกลุ่มตัวอย่างที่เรียนหลักสูตรทดลองมีทักษะการพูดดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนทักษะการฟังนั้น กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

การติดตามผลการเรียนของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มพบว่า กลุ่มทดลองมีผลการเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษต่าง ๆ ดีกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ยังพบว่ากลุ่มทดลองมีความมั่นใจ ความสนใจ และ ความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และมากกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และในขณะเดียวกัน กลุ่มทดลองมีความกังวล ความทุกข์ และความเบื่อในการเรียนภาษาอังกฤษน้อยลง และน้อยกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยอาจสรุปได้ว่าหลักสูตรทดลองสามารถพัฒนาทักษะการฟังและการสนทนาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างให้ดีขึ้น และสามารถทำให้ผู้เรียนมีกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตลอดจนสร้างความมั่นใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงเสนอแนะให้ผู้สอนควรคำนึงถึงการสอนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแก่ผู้เรียนที่มีผลการเรียนภาษาอังกฤษในระดับไม่สูง และออกแบบกิจกรรมที่เอื้อให้ผู้เรียนสามารถจัดการการเรียนรู้ด้วยตนเอง